

Vliegend draakje

Al kort nadat voor het kind speciaal een nieuw aquarium met bijbehorende attributen in huis was gehaald, en het aangeschafte schooltje guppen aan de nieuwe leefomgeving gewend scheen, was het raak en werden de eerste jonkies uitgepoept. Hoewel veel boringen meteen na hun lancering weer werden ingeslikt door moedervis zelf, werd snel duidelijk waarom voor de soort ook de naam miljoenenvisje in gebruik is. Wij leefden en werkten volop mee met de guppies. Uit de schuur werd een oud aquarium opgevist, er stond er ook nog een voor de grijp langs de straat en we gingen proberen leuke varianten te fokken, van roodstaartguppen tot negerguppies. Dat ging een poosje goed, tot vader het in zijn hoofd haalde een emmertje Hollands slootleven in een van de bakken leeg te gieten. Met daarbij ook enkele libellenlarven. En zo gebeurde het dat we merkten hoe steeds minder gup in dat aquarium rondzwom en steeds meer libellenjong. Goed beschouwd een bijzondere en bepaald wrede vorm van gedaantewisseling.

Over het ontstaan van libellen doen meer vreemde verhalen de ronde. Althans deden, afgaand op een stokoud werkje dat voor mij ligt. Het is de vergeelde schriftuur van de Italiaan Sarot, die ons in 'Folklore of the dragonfly - a linguistic approach' onder andere meeneemt naar Roemenië (op de achtergrond draaien we toepasselijk wat smartelijke, sfeervolle liederen van de Roemeense Romica Puceanu - God hebbe haar ziel). Het verhaal, over de calul dracului, ofwel het paard van de duivel, gaat aldus. Op een dag zag de duivel op een groot meer een boer in een boot voorbijkomen. Zelf niet in staat het meer over te steken, vroeg hij de boer dichterbij te komen zodat hij mee kon varen.

De boer, die door had wie hem stond te roepen, maakte dat hij wegkwam en sloeg ondertussen een kruis. De duivel, hiertegen niet bestand, besloot dat hij als de wiedeweerga een andere gedaante moest aannemen. Een voorbijvliegende bij bracht hem op het idee zich te transformeren naar een weinig opvallende bij. Om zijn staart weg te moffelen rekte hij zijn lijf wat langer uit dan dat van een gewone bij, en zijn hoorns veranderde hij in lange vleugels. En vervolgens kon hij zelf over het meer vliegen, en was de wereld voorgoed opgezadeld met de libel. Dit verhaal komt uit Transylvania, toevalligerwijs ook het gebied waar de beroemde enge graaf vandaan komt. (Wellicht heeft het duiveltje

ook veel grotere afstanden afgelegd. Want hoe komen Engelsen anders toch aan de naam dragonfly voor de libel?) In andere delen van Roemenië zou voor hetzelfde dier overigens juist de naam calul popii in gebruik zijn: het paard van de priester, met ongetwijfeld weer een ander verhaal erbij. In alle gevallen schijnt het te gaan om *Libellula depressa* oftewel de platbuik. Toch maar eens goed opletten wat voor wezens ik binnenkort zie opstijgen vanuit het aquarium. Vliegende draakjes, bijen met hoortjes, een paard met een paap, gewoon een platbuik of een speciale soort, bijvoorbeeld een blauwe breedscheenjuffer. Maar een ding is zeker: ik verheug me erop dat ik ze zie vliegen!

Tekst:
René Marcellis
Tekening:
Peter Wetzels